

- **5.05.1950 - București**
- **Scenarist, Regizor, Director de Imagine**
- **Absolvent:**
Liceul teoretic, I. L. Caragiale-București
Școala Tehnică de Arhitectură, S.T.A.C.O.-București
Institutul de Teatru I.A.T.C., I. L. Caragiale-București
- **Cadru didactic :**
Universitatea Titu Maiorescu-București
Universitatea Media-București
Universitatea Hiperion-București
- **Uniunea Cineaștilor din România - U.C.I.N.**
Secretar, Asociația Creatorilor de Imagine
- **Distincții :**
Medalia - Louis Lumiere100
Placheta - Studioul Alexandru Sahia - 50 ani
Ordinul Național "Serviciul Credincios" în Rang de Cavaler
Premiul UCIN pentru carte de film
- **Filme :**
Glasul pământului (Timotei Ursu)/ Maria Tănase (Laurențiu Damian)
Atelier cu călăuza (Ovidiu Bose Paștină)
Ioane, cum e la construcții? (Sabina Pop)
Eu mi-am imaginat paradisul (Leonard Hentiu)
Planeta albastră (Doru Matei)
Fals tratat de intimitate - Horia Flamand (Tereza Barta)
Maria lu' Pascu (Felicia Cernaianu)
- **Filme de autor :**
Crochiu - Ion Irimescu
Eminescu
Armata Română în al II-lea Război Mondial (serial)
Sfinții Oșteni
Homo Celovecus
- **Lucrări tipărite :**
Alfabetar/ Determinări estetice asupra imaginii de film și televiziune/
Imaginea - o incursiune estetică/ Doctionar telediafilm/ Andrei
Blaier - arta de a trăi și iubi viața/ Gore - o dilema existențială est-vest/
Felicia Cernăianu-gustul și culoarea fericirii
- **Expoziții vizual-plastice :**
@rdoare, 2019 – Galeria Artoteca - Biblioteca Mitropolitană București
Cruce, 2023 – Centrul Cultural „Petofi Șandor” - București
Răscrucă, 2024 – Centrul Cultural Gura Humorului
Triptic, 2024 – Galeriile de Artă ale Municipiului Iași - Dan Hatmanu
Osârdie, 2024 – Galeriile de Artă „N.N.Tonitza” - Bârlad
Acatist, 2025 – Casa de Cultură „Platon Pardău” - Vatra Dornei
Ataraxie, 2026 – Muzeul de Artă „Ion Irimescu” - Fălțiceni
Isihie, 2026 – Galeria de Artă „Traian Postolache” - Rădăuți

ORGANIZATORI
GALERIA DE ARTĂ TRAIAN POSTOLACHE
GALERIA DE ARTĂ „TRAIAN POSTOLACHE” DIN RĂDĂUȚI

PARTENERI
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI RĂDĂUȚI
UNIUNEA CINEASTILOR DIN ROMÂNIA
SOCIETATEA ȘTIINȚIFICĂ ICPE
ASOCIAȚIA PENTRU INFORMARE DESPRE REGATUL ROMÂNIEI
ASOCIAȚIA CULTURALĂ GERMISARA
HIGH EXPEDITION

14-31 MAI 2026
EXPOZIȚIA
ISIHIE
REPREZENTĂRI VIZUAL-PLASTICE
MIRCEA BUNESCU

CURATOR
Prof. Loredana Ceică,
Inspector Școlar de Arte

INVITAȚI
Delia - Ioana Leizeriuc,
Critic de artă
Pr. George Mironescu,
preot misionar protopopesc
Pr. Protopop Constantin Oprea

VERNISAJ
Vineri, 22 mai,
ora 15:00
Galeria de Artă „Traian Postolache”

PARTENERI MEDIA
Radio România Iași
REGIONAL RADIO
FĂLȚICENI
EXCLUSIV ȘTIREA ZILEI
Monitorul DE SUCEAVA

Am avut, în adolescența mea, o scurtă perioadă când îmi doream să ajung într-o stare de ataraxie, îmi doream să nu mă mai afecteze nimic. Nu a durat mult. Când aveam 17 ani, ajunsesem să îmi doresc să trăiesc vremuri „istorice”, nu mai suportam „liniștea” impusă, care mima permanenta sărbătoare în care s-ar fi aflat fericitul popor român...

Mircea Bunescu are o cu totul altă perspectivă. La el, ataraxia este determinată de liniștea pe care o resimte credinciosul profund, autentic, cel care știe că, deja, Iisus a suferit pentru noi toți, la un loc, pentru a ne promite mântuirea. De pe aceste poziții, artistul pornește într-o călătorie de descoperire a frumuseții sprijinite de Cruce. Nu știu dacă a avut în vedere cunoscuta sală, de la parterul Muzeului Național al Țăranului Român, intitulată chiar așa: *Frumusețea Crucii*, dar îmi place să cred că există, în sufletul artistului, o întâlnire și cu Horia Bernea și cu toți cei care au renăscut fostul Muzeu de Artă Națională. Chiar dacă ataraxia lui Mircea Bunescu este poziția sa asumată, autorul se comportă ca un spirit permanent neliniștit: cineast, regizor care nu își uită experiența Școlii de arhitectură, vrând să întoarcă celor în mijlocul cărora s-a afirmat, cât mai multe din lecțiile pe care și le-a însușit, după ce au fost prelucrate de spiritul său inovativ, care nu se poate limita la doar câteva mijloace de expresie, artistul pare că vrea să joace, pe tot terenul artei, sub cât mai multe înfățișări ale personalității sale complexe. Ca oricare artist autentic, Mircea Bunescu știe să se facă înțeles de oricine. Artă lui nu are nevoie de explicații, de *statement-uri*, de interpretări profesionale. Fiecare dintre noi poate găsi, în lucrările lui Mircea Bunescu ceea ce este pregătit să înțeleagă potrivit propriei pregătiri intelectuale și propriei experiențe estetice. Putem să filozofăm pe marginea lucrărilor sale sau putem, pur și simplu, să ne bucurăm de ele. Avem întreaga libertate să alegem și tocmai aceasta este, cred, frumusețea abordării lui Mircea Bunescu: el ne o oferă o șansă pentru a ne bucura, ne oferă o șansă pentru a ne apropia de Hristos. Depinde de fiecare dintre noi să ne-o apropiem.

Virgil Ștefan Nițulescu, MȚR

Casa Regală a României a contribuit semnificativ la modernizarea și dezvoltarea culturală a țării. În timpul regilor Carol I, Ferdinand I și Mihai I, România a cunoscut o perioadă de afirmare artistică și intelectuală. Regina Maria, una dintre cele mai importante personalități ale monarhiei române, a susținut artele plastice, literatura și tradițiile românești. Ea a promovat ideea că frumusețea și creația artistică pot contribui la echilibrul moral și spiritual al societății. Această concepție se regăsește și în spiritul expoziției „ISIHIE”, unde arta devine un mijloc de reflecție și armonizare interioară. Ataraxie provine din filosofia antică și desemnează o stare de calm, seninătate și eliberare de tulburări interioare. În context artistic, această idee sugerează că arta poate crea un spațiu al meditației și al echilibrului sufletesc. Există o legătură simbolică și culturală între mesajul artistic al evenimentului și valorile promovate de monarhia română de-a lungul timpului. Casa Regală a avut un rol important în dezvoltarea culturii și artei românești, susținând instituțiile culturale, artiștii și patrimoniul național. Astfel, expoziția poate fi interpretată ca o continuare modernă a idealurilor culturale susținute de regalitate. Casa Regală a promovat de-a lungul istoriei valori precum demnitatea, stabilitatea și echilibrul social. Din acest punct de vedere, mesajul expoziției se apropie simbolic de idealurile monarhiei: armonie între oameni, respect pentru cultură și cultivarea spiritului prin frumos. Artă expusă la Fălticeni poate fi văzută ca o expresie contemporană a acestor valori.

Viorica Andrițoiu, INFORR

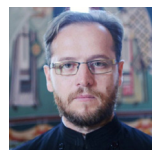

De fiecare dată, expozițiile lui Mircea Bunescu sunt mai mult decât atât: te târă în călătorii uluitoare dar care, toate, oscilează între liniștea imperturbabilă, din care emoțiile, sentimentele sau pasiunile au fost eradicate și starea de completă pasivitate, uneori așezată la limita patologicului, din sufletele noastre (mă gândesc la Ataraxie, recent încheiata expoziție de la Fălticeni).

De data aceasta însă, în cea mai recentă dintre expozițiile sale, ISIHIE, artistul își așează inima – și ne așează – exact la mijloc, într-o tihnă absolută, dar nu în cea golită de sens ci, paradoxal, pe linia extrem de subțire în care sufletul se află într-un echilibru, doar aparent fragil, cu însuși Creatorul său. Cel răstignit, în fiecare clipă, sub toate formele în care mintea umană a învățat să se așeze.

O expoziție superbă, un mesaj profund în care te adăpostești pe negândite, și pe urmă, din care uiți să mai pleci. O poveste în imagini și culoare despre noi, cei pe care Dumnezeu i-a micșorat cu puțin față de îngeri (Psalmi, 8.5) dar care oscilăm, prea adesea inutil, prin viață, în căutarea, chiar dacă uneori inconștientă, a unicului echilibru ce contează. Și pe care Mircea Bunescu ne arată, cu fiecare nouă ieșire în lume, că și artistul, și omul din el, L-a găsit.

Graziela Bârlă, jurnalist

Isihia nu este tăcerea muntelui, Ici clipa în care zgomotul din tine obosește să mai lupte.

ISIHIA este o fereastră fără sticlă, deschisă între inimă și cer.

Nu intră vântul pe acolo, ci o lumină care nu cere nimic.

Unii cred că isihia înseamnă să fugi de lume.

Dar adevărata liniște nu fuge. Ea poate sta și într-o gară, și într-un oraș plin de zgomot, și în ochii unui om care a plâns destul încât să nu mai urască pe nimeni.

Când omul ajunge în isihie, nu devine mai puțin viu - devine mai puțin împărțit.

Gândurile nu mai sunt păsări speriate, iar timpul nu mai mușcă din fiecare secundă. Totul curge simplu, ca apa peste pietre vechi.

Poate că Dumnezeu vorbește mereu.

Doar că lumea din noi este prea gălăgioasă ca să-L audă.

Preot Călin Balea

Semnul cel mai cunoscut, Crucea și răstignitul Christos, începutul... Chipul cel mai cunoscut peste tot în lumea creștină, Christos permanenta... Inspirație pentru artiști și astăzi încă... Civilizația mediteraneeană întinsă peste toată Europa și jumătate din Lume...

Întreitul zeu, Spirit-Dumnezeu-Christos, Sfântă Treime, văzute în toate felurile artei, închipuite încă și astăzi de multi artiști, cu toate întrebările lor, cu toate îndoilele lor de fiecare zi o viață întreagă, cu speranța lor, când mai multă, când aproape pierdută cu totul în fața vieții noastre neiertătoare, încă și astăzi unii artiști cred... Obiecte, icoană, sculptură, tablou, citate, instalații fiecare, ca altarele de călătorie de altădată ale călugărilor propovăduitori, ale preoților încreștinători, ale pelerinilor de astăzi...

Ce este operatorul, fotografii și regizorul Mircea Bunescu din toate acestea, acum convertit și la artele frumoase...? Sigur câte puțin din toate acestea într-o ființă care se tot caută și care ni se arată prin ceea ce face, în expozițiile sale... Expozițiile sale sunt precum gările în care te oprești, cobori, te uiți atent, îți arăți și tu „marfa” ta de văzut și pe acolo...

Apoi se urcă să meargă și mai departe, căci Mircea Bunescu mai are multă treabă... Mai e mult până departe, se zice...

Radu Igazság